

1 Petrus 2:11-17

Die laatste woorden 'eert de keizer' worden in de HSV vertaald met 'eert de koning'. Blijkbaar zijn beide vertalingen mogelijk. Dat komt dan wel mooi uit. Ik ga gewoon stap voor stap door deze 1^e Petrusbrief en net nu deze week ons land een nieuwe koning heeft gekregen worden we vanuit de bijbel opgeroepen de koning te eren.

Een vorige keer hebben we gezien dat Petrus de gemeente omschrijft als een priesterschap. Vs. 9 zegt dat deze priesters tot taak hebben de grote daden van God te verkondigen. Bij verkondigen denken we al heel snel aan wat je zegt, maar in de tekst van vandaag wijst Petrus erop dat ons hele leven verkondigen is. Nu de lezers van de brief tot geloof zijn gekomen in Christus hebben ze te maken gekregen met kwaadsprekerij. Er wordt in de heidense wereld kwaad gesproken over christenen omdat zij na hun bekering hun leefwijze hebben aangepast. Petrus roept op om dat volhouden. 'Ik vermaan u' mag je ook vertalen met 'ik spoor u aan' of 'ik roep u op', soms zelf met 'ik vertroost u' maar dat is in dit geval niet zo van toepassing. Petrus roept op om af te zien van de vleselijke begeerten. Vleselijke begeerte is de aantrekkelijkheid van een zondige leefwijze. We hebben misschien de neiging om hier meteen te denken aan seksuele zonden, die vallen daar natuurlijk ook onder, maar het is breder. Ook hebzucht, jaloezie, geldzucht, egoïsme, roddel en diefstal vallen onder vleselijke begeerten. Petrus spoort zijn lezers aan om ook met deze zonden te stoppen. Wie dat doet valt op en dan kan het maar zo zijn dat jouw goede wandel een aanleiding is tot kwaadsprekerij. En dan kun je je als christen maar zo een vreemdeling of bijwoner voelen te midden van je eigen volk. Een vreemdeling is iemand die, net als ooit Abraham, bij een vreemde bevolking vertoeft zonder tot dat volk te behoren. Voor een bijwoner geldt hetzelfde maar dan heeft hij in dat land ook nog geen burgerrechten, en de bijwoner ondergaat daar dikwijls de moeite van. Christenen zijn, als burgers van het hemels koninkrijk, vreemdelingen en bijwoners in hun eigen land. En juist dat vreemdelingschap van de christenen mag een getuigenis zijn in de wereld. Dat zegt het 12^e vers: *dat de heidenen nader toeziende op datgene, waarin zij u als boosdoeners belasteren, op grond van uw goede werken God mogen verheerlijken*. Dit komt overeen met wat de Here Jezus zegt in de Bergrede: *laat zo uw licht schijnen voor de mensen opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken (Matt.5:16)*. Het leven van de christenen is een getuigenis en dat leven kan twee reacties opleveren. Aan de ene

kant kan er over je christelijke levenswandel kwaad gesproken worden. Daar gaan we het de volgende keer over hebben als we vs. 19 bespreken: als men kwaad over je spreekt omdat je goed doet, dan is dat een eer. Als er kwaad over ons gesproken wordt omdat wij pretenderen christen te zijn en er een onchristelijke levensstijl op na houden, dan is dat een anti-getuigenis. Mensen die volharden in hun kwaadsprekerij over christenen zullen ooit een keer tot de erkenning moeten komen dat ze het mis hadden. Daar heeft het eind van vs. 12 het over: ten dage der bezoeking. De dag der bezoeking dat is de dag der vergelding. De dag van het oordeel. Hier geldt hetzelfde als in Filip. 2. Daar staat dat elke knie zich zal buigen voor Christus. Veel mensen doen dat al in dit leven, maar wie dat weigert, zal ooit knarsetandend door de knieën moeten en erkennen dat Jezus Heer is. Op dezelfde manier zullen kwaadsprekers die ten onrechte christenen belasterd hebben, tot de erkenning moeten komen dat Gods werk wel degelijk zichtbaar is geweest in de levenswandel van de gelovigen. Op die manier werken ons gesproken getuigenis en onze getuigende levenswandel op dezelfde manier. Het kan mensen nu al tot bekering brengen of het zal tegen de ongelovigen getuigen op de dag van de vergelding. Daarom is het ook zo belangrijk dat christenen zich niet terugtrekken uit de wereld. Als wij ons helemaal laten opslokken door christelijke activiteiten en geen contact meer hebben met mensen buiten onze christelijke subcultuur dan verzaken we onze roeping in de wereld. Iemand zei eens dat we het zout der aarde zijn en niet het zout in een zoutpotje. En daar zit wel een kern van waarheid in.

Dat laat wel zien hoe belangrijk een christelijke levenswandel is. Vandaar ook dat Petrus de lezers oproept de overheden te gehoorzamen. Dat geldt zowel voor de keizer, hij wordt opperheer genoemd, de hoogste machthebber van het Romeinse rijk, maar ook de stadhouders die over verschillende provincies in het grote Romeinse rijk gesteld zijn. In de bijbel komen we een paar van die stadhouders tegen. Denk maar aan Quirinius, Pilatus, Felix, Festus. Het zinnetje 'als door hem gezonden' in vs. 14 slaat niet op de Here God maar op de keizer. Het betekent dat deze stadhouders de keizer vertegenwoordigen en door hem aangesteld zijn.

Vs. 16 benadrukt dat christenen vrije mensen zijn. Christus heeft ons vrijgekocht en daarom zijn we geroepen om als vrije mensen te leven. Maar aan onze vrijheid zit wel een grens. We zijn wel dienaren van God. En als dienaar van God mogen we onze vrijheid niet misbruiken alsof we niet meer ondergeschikt aan de overheid

behoeven te zijn. Je kunt je vrijheid alleen goed gebruiken als je leeft als dienaar van God. En dat doe je kort gezegd door je te houden aan vs. 17. *Eert allen, hebt de broederschap lief, vreest God, eert de keizer (of koning)*. Eert allen wijst erop hoe we als christen in de samenleving hebben om te gaan met onze medemens. Respecteer je medemens, of hij nu een hoge functie heeft of een slaaf is, voor ieder mens geldt dat hij 'bijna goddelijk' is gemaakt (Ps. 8), en als schepsel naar Gods beeld heeft hij recht op ons respect. Maar binnen de kring van de gelovigen gaat het een stapje verder. Heb de broederschap lief. Natuurlijk moeten we ieder mens liefhebben, maar dat geldt toch in het bijzonder voor onze geloofsgenoten. Dat geldt naar mijn overtuiging voor onze medechristenen individueel, maar ook voor de gemeenschap, de gemeente. Heb de gemeente – de broederschap - lief omdat het Christus' gemeente is. Wat opvalt is dat de houding tegenover God anders is dan die tegenover de keizer. De keizer werd in het Romeinse Rijk als een god vereerd, maar Petrus maakt duidelijk onderscheid. Ook voor christenen geldt natuurlijk dat de koning geëerd moet worden, (en dat geldt net zo goed voor onze nieuwe koning Willem Alexander). Maar we moeten God vrezen. U weet wel dat dit niet betekent dat we bang moeten zijn voor God, maar dat we diep ontzag hebben voor God. Hij is de Allerhoogste. Geen Naam is hoger of groter in het hele heelal. Petrus plaatst hier de keizer of koning nadrukkelijk onder God. En dat is niet onbelangrijk. We eren onze medemens en dat geldt ook voor de koning, hij is ook een gewoon mens, maar er zit wel een grens aan dat eren. God staat daar nog ver boven. Hij de Allerhoogste Majesteit. En die allerhoogste majesteit heeft vanavond spreekuur. We mogen in ons gebed maar zo bij Hem aankloppen. Zo is Hij, we zijn welkom, vertel maar wat je kwijt wil, want die grote Koning kent ons, hoort ons, ...wat wil je, Hij is onze Vader.

Amen